

[Qvist Jørgensen]

disse børn? Hvem skal tage sig af dem? Hvad er bedst: at de bliver hos den biologiske mor eller anbringes? Tal, der ikke bringes i redegørelsen, viser, at for uhyre mange sker der fjernelse. Hvis tarv skal man se på? Moderens? Barnets?

Jeg skynder mig at påpege, at det indlysende svar er, at der skal ses først og fremmest på barnets tarv, men det glemmes af og til. Hvordan skaffes der ressourcer til at holde barn og mor, familie, sammen? De sidste nye danske undersøgelser viser med en helt overbevisende styrke, at det virkelig kan svare sig at investere ressourcer i dels at sikre det endnu ufødte barn, dels at gøre en reel indsats over for mor, barn, familie, når en forhåbentlig veloverstået fødsel har fundet sted.

De samme undersøgelser viser også, at det i enhver henseende kan betale sig at gå helt alvorligt og dybt ind i det hjælpearbejde, som denne gruppe har krav på. Vi mener, at der på dette område er god, endda særdeles god grund til, at ressortministrene – det vil sige indenrigsministeren og socialministeren – taler sammen om dette presserende og voksende problem.

Metadon får ikke for lidt i Københavnsrapporten. Det mere end antydes, at hvis du er gammel nok og tilstrækkelig tit har haft et mislykket behandlingsforløb, er du efter ministerens og dermed formentlig også socialstyrelsens og især sundhedsstyrelsens opfattelse kvalificeret til at få metadon, altså blive et menneske, der for ca. 8–10 kr. pr. dag kan holdes flydende, arbejdsom og kriminalitetsfri. Jeg spørger: hvor er beviset? Har nogen rimeligt kvalificeret rapport dokumenteret rigtigheden i påstanden? Er sandheden ikke, at bortset fra nogle få undtagelser har de legaliserede metadonister fortsat deres sædvanlige stil med et kraftigt supplement af andre stoffer og er dermed i virkeligheden blevet optrappet?

Vi mener, der nu skal tages stilling til spørgsmålet for eller imod metadon. Vi mener, der skal siges nej. Vi mener, at de forsøg, der har fundet sted, viser, at det ikke hjælper med den legale ordination. Se blot på de sidste rapporter fra Københavns kommune!

Hvis der nu alligevel skal deles metadon ud, bør det være den offentlige rådgivning, der står for det, så det bliver under kontrol

og i flydende form. Men ikke engang det tror vi på. Statistik fra Holland og USA viser, at hvor der er offentlige tildelinger af metadon, stiger dødeligheden – den stiger til det højeste hos dem, der får metadon – og volden og apatien stiger.

Vi tror, det er på tide, at man hører på de sagkyndige, indbefattet dem, der har været turen igennem, dem, der siger, at det er den kolde tyrker, altså den stoffrie periode, der duer. Vi ønsker mere fasthed og konsekvens, men samtidig også flere muligheder for, at behandling kan ske, især ambulantly behandling.

Der er yderligere tre spørgsmål. For det første om socialministeren ikke anser det for rimeligt at arbejde for, at de lokale narkosamråd i amterne bliver udstyret med en større kompetence med hensyn til beslutningen om metadontildeling. For det andet om socialministeren ikke anser legal metadontildeling for farlig i relation til de unge. Sagt på en anden måde: det kan være en sovepude, såfremt de unge får den opfattelse, at går det rigtig galt for dem, kan de bare få metadon. For det tredje vil jeg spørge, hvorfor socialministeren ikke omtaler de nyeste forsøg med klonidin, der har givet gode resultater.

Jeg håber, debatten i dag må medføre, at vi får en større og meget gerne mere seriøs interesse for stofmisbrugsproblemerne og årsagerne til dem. Jeg tror, mange flere skal inddrages. Ministeren nævner ansvarsfordelingen og herunder også ungdomscentrene. Ministeren nævner det private initiativ. Ministeren taler også om konferencer og møder. Hvornår tages der initiativ til, at de mange parter bringes sammen? Hvis de skal bringes sammen, må naturligvis de unge medinddrages.

Men især vil jeg spørge: hvornår tages der reelle initiativer til at skabe et samfund, hvor det er så attraktivt at leve og arbejde og uddanne sig, at en del unge ikke flygter ind i stoffernes dulmende og forglemmende verden? Jeg spørger, uanset at jeg ved, at det er et svært, måske endda umuligt spørgsmål at besvare.

Der var mange andre forhold, der burde nævnes. Jeg må vende tilbage til nogle af dem, bl.a. spørgsmålet om valmuedriften, i en eventuel anden omgang.